

Ну й гарно все придумав Бог (збірка)

Галина Кирпа

Вірші для двох
(а двоє ті: дитина й Бог)

...Я буду співати Господові
в своєму житті,
буду грати для Бога мого,
аж поки живу!
Буде приємна Йому моя
мова, —
я Господом буду радіти!..

Псалом 103 /33-34)

НУ Й ГАРНО ВСЕ ПРИДУМАВ БОГ!

Ну й гарно все придумав Бог:
як тато й мама — то удвох.

А як бджола — то у гурті,
сова — в дуплі й у самоті.

Придумав рибок ціле море,
Карпати-гори й хмари-гори.

Придумав сонце-соняха вгорі,
а зорі засвітив, як ліхтарі.

І місяця поставив на сторожі
лілеї, чорнобривчика і рожі.

А щоб забути геть про все сумне,
придумав Бог тебе й мене!

ТИ ЗНАЄШ УСЕ!

Мій любий пане-Боже,
я зовсім маленька дівчинка,

я ще така, як мачина,
а Ти вже знаєш мене,
а Ти вже чуєш мене,
а Ти вже бачиш мене.
Чи Ти не гніваєшся,
коли я часом зву Тебе
Всезнайком?
Всечуйком?
Всевидьком?
Бо якщо й справді
Ти знаєш,
Ти чуєш,
Ти бачиш мене —
маленьку таку, мов мачина,
тоді Ти і знаєш,
і чуєш,
і бачиш
у с е !

СІМ ДНІВ

Боже,
як гарно,
що Ти створив день!
Як добре,
що він Тобі сподобався.
І Ти створив
ще другий,
третій,
четвертий,
п"ятий
і шостий!
А найкраще Тобі вдавсь
сьомий день.
Молодчина, що Ти додумавсь
мати сім днів,
бо інакше
у нас ніколи не було б
н е д і л і !

НІЧ ЗНАЄ БАГАЦЬКО СНІВ

Боже,
я знаю,
що ніч — не темна.
Ніч — золота,
мов корона в соняха.
Ніч показує мені сни —
щоразу інші.
Бувають такі кольорові,
як намальовані.
Вони ніколи не повторюються,
бо Ніч знає
багацько-пребагацько снів.
Вистачить на всіх нас
і на Тебе, Боже,
коли Тобі якось
захочеться спати.

ДЕ РАЙ?

Боже,
одні кажуть,
що рай на небі,
другі кажуть,
що рай за морем.
А я не знаю:
небо так високо,
море так далеко.
Недавно я бачила,
як ластівки поселялися
до свого нового гніздечка.
Вони так раділи, мов діти.
І мені здалося, що рай —
у гніздечку ластівки.
А це ж набагато ближче
за небо й за море.

ПАНЕ СОНЕЧКУ ВЕЛИКОДНЄ!

Пане Сонечку, пане ясний,
не заходь нам, бо світ прекрасний!

Пане Сонечку Великодне,
будь навіки нам, як сьогодні!

Та князюй удень, та князюй вночі —
небо віддає Тобі всі ключі.

МУРКА НЕ ДУМАЛА

Боже,
не карай мою Мурку,
що дряпнула мене за пальчик.
Я поможу киці вибачитись,
поки сама вона не вміє.
Мурка розгнівалась на мене,
бо я смикнула її за хвостик
і попросила:
— Котино, котино,
поїхали по сіно,
ти будеш сіно класти,
а я буду воли пасти.

Мурці не хотілося
класти сіно
і вона дряпнула мене за пальчик.
Мурка не думала,
що мені
заболить!

НЕХАЙ БИ ГРІМ...

Боже,
якщо Ти створив Грім,
то нехай би він
грав на сопілці,
а не торохтів,
розсипаючи по небу сухарі.
Тоді б я його не боялася!
Тоді б я йому
цілий день танцювала
ще й наспівувала:
"А вже весна,

а вже красна,
із стріх вода капле..."

У МЕНЕ Є ТАЄМНИЦЯ!

Боже, у мене є Таємниця!
Я сказала б Тобі її,
але це потайна Таємниця,
найпотайніша у світі.
Коли я думаю про неї,
то сплющую очі так,
що забуваю про все навкруг
і ніби сама стаю
Таємницею.
Але то ненадовго.
Скоро я знов розплющую очі
і всміхаюся так,
мовби мені купили те,
про що я ще зранку мріяла.

ХРАМ КВІТІВ

Сад —
це Храм Квітів,
де кожна квітка
складає молитви
Сонцю,
Дощу
й Землі.

Сад —
це єдиний у світі Храм,
куди злітаються
соловейки,
щоб співати всюношну,
коли сплять
мама,
тато
і я.

ПАРАСОЛЬКА ДЛЯ БОГА

От ми й допросились:

"Іди, іди, дощику!"-

він і пішов.

Вже і борщу наївся —

далі нікуди —

а все пада, пада, пада.

Квіти мокнуть,

бо ходять без парасольок.

Вітер підставляє свої долоні,

наче хоче зупинити цей дощ,

та в нього нічого не виходить.

Боже, а як там Тобі

за тими непроглядними хмарами?

Там же ще більше дощу,

як тут!

Хочеш, я винесу Тобі

татову парасольку?

У нього їх дві.

Ти можеш із нею ходити,

аж поки вигляне сонечко.

МІЙ АНГЕЛ

Мій ангел такий маленький,

ну просто крихітка —

я навіть не бачу,

чи він сидить

на моєму плечі.

Мій ангел такий легенький,

ну просто пушинка —

я навіть не чую,

як він сидить

на моєму плечі.

Мій ангел такий тихенький,

ну просто тихіший трави —

я навіть не знаю,

коли він спить,

а коли прокидається

на моєму плечі.

БОГ І ЗАДАЧКА

Сушу голову над задачкою,
а вона не піддається.
Та ну її!
Кидаю марудну роботу й прошу:
— Боже, поможи! Твоя черга!

Сиджу годину... другу —
витрішки продаю.
Нехай Бог задачку розв'язує!
Чого доброго,
можна досидіти до старості
й не діждатися.

Ану, капосна задачко,
відкрий таємницю!
Ну от, давно б так!
Нарешті!
Вийшла!

То ж бо й воно:
Бог ще ніколи й нікому
не помагав
продавати витрішки!

МАКОВІЙ

Біла хата, а навпроти — мак.
Вже нема пелюсток, лиш головки.
Це б дощу! Та і його нема:
Маковій пахучий, аж солодкий.

Я не хочу ластівці казати,
що їй скоро-скоро відлітати,
бо для неї то — немов гроза...
Краще б ту грозу перечекати!

НЕБЕСНА ТВОЯ КРАЇНА

Боже,
бабуся віддала Тобі душу!
Бабуся знайшла притулок
у Небесній Твоїй Країні,
що зветься Вічність!
То мама мені сказала.
Тепер її домівка — домовина,
і наглядаєш ту домівку Ти.
Щовесни Ти твориш
справжні дива,
коли запалюєш
блакитні вогники бервінку
на бабусиній могилі.
Тоді мені здається,
що Небесна Твоя Країна
не хтозна-де, а поруч,
і що бабуся дивиться на мене
блакитними вогниками барвінку.
Мені так тепло біля тих вогників,
що я думаю:
Боже,
та ви ж з бабусею обмінялися:
вона тобі — душу,
а Ти їй — барвінки!
А ще я думаю,
що в Небесній Твоїй Країні
побільшало добра, і ласки,
і любові.

Я БАЧИЛА

Я бачила
стареньку-престареньку бабусю
біля аптеки.
Вона гладила
старенького-престаренького песика,
схожого на дідуся.
Вона стояла без рукавичок
і руки в неї
були червоні від морозу.
Не сваріть мене, мамо,

я не загубила рукавичок.,
я віддала їх бабусі,
щоб їй тепліше було
гладити
старенького-престаренького песика,
схожого на дідуся.

СВЯТОМУ МИКОЛАЮ ПОЩАСТИЛО!

Боже,
я цілий день слухалась маму.
А потім — цілий тиждень.
А потім — цілий місяць.
А потім — цілий рік.
Але не думай,
ніби я слухалась маму
на догоду Святому Миколаєві,
який розносить чемним дітям
гостинці!
Правда, мені страшенно
хотілося побачити,
я к він зайде у замкнені двері?
чи здогадається, де моє ліжко?
чи світитиме світло,
чи йтиме навпомацки?
чи пощастить йому просунути руку
під мою подушку
й не збудити мене?
Де там!
Я все це прогледіла!
Одне тільки знаю —
йому пощастило!
А мені — ще більше:
якби ви знали,
щ о т о б у в з а г о с т и н е ц ь !

А ЙДИ ДО НАС КУТІ ЇСТИ!

Дванадцять страв на столі —
для дванадцятьох місяців року.
Кутя на столі — для нас.

Ось-ось бабуся
кликатиме Мороза.
Набере куті повну ложку,
підійде до вікна
й мовить тричі:
— Морозе, Морозе,
а йди до нас куті їсти!

Та Мороз не спішить.
Він прийде аж тоді,
як ми полягаємо спати.
Він, мабуть, звик
їсти не при дітях,
а лише при бабусях.
Коли б скорше бабусею стати
і с а м і й
того Мороза кликати!

МЕНІ ЦЕ ПРИСНИТЬСЯ

Не спатиму,
зустрічатиму Новий Рік.
Коли він ітиме проз мене,
я торкнуся його бороди
і струшу з неї сніг.
Припрошу його сісти
й зняти шапку.
І поки він сидітиме,
я держатиму його шапку.
Та нараз він обернеться
й рушить до дверей.
Я наздожену його на порозі
й загукаю:
— Пане Новий Роче!
Ви забулися своєю шапку!

Він засміється,
а його борода
знов укриється снігом.
І в якомусь іншому будинку
якась інша дівчинка

струшуватиме той сніг,
держатиме ту шапку...
Але я цього вже не побачу,
мені це хіба присниться.

МЕНЕ НАЗДОГАНЯЄ ВІТЕР

Святвечір —
солодкий, як медяник,
білий, мов іній.
Хтось постукав до нього в шибку:
то Вечірня Зоря
дала телеграму —
сповістила про Боже Дитятко,
що народилося в казці
у далекому
чужому Вифлеємі...

Я біжу до бабусі з вечерею,
і мені так гарно,
і мені так тепло —
не бере ніякий холод,
аніяка хурделиця.
Тільки вітер
наздоганяє на півдорозі,
сідає мені на плечі
й заводить голосочком-дзвіночком,
як добрий янгол:
Небо і земля,
небо і земля
нині торжествують,
ангели, люди,
ангели, люди
весело празнують...

ХОДІМО, КОЛЯДКО, ЗІ МНОЮ!

Ходімо, Колядко, зі мною,
ходімо до тієї он хатки,
куди ще стежка не втоптана.
Там живе бабуня саменька:

хатку нікому перевідати,
стежку нікому протоптати.
А ми стежку протопчемо,
хатку перевідаємо,
бабуні саменькій
горішок подаруємо.
А тоді, моя Колядко,
ти не підеш далі.
Ти лишишся у бабуні саменької —
зиму зимувати,
соненька дожидати.

ВАША ВОДО-ВЕЛИЧНОСТЕ!

Сьогодні у води свято —
Водохреще.
Сьогодні воді б"ють поклони,
мов королеві.
Сьогодні я їй кажу:
— Ваша Водо-Величносте!
Сьогодні вона справді
чарівна:
все пила б її,
пила б її,
пила...
А тоді усміхалася б,
усміхалася б,
усміхалася б
і не зводила очей
з велетенського
льодяного хреста біля річки.
Бо то не просто хрест,
то пам'ятник свята Води —
Водохрещів.

НЕВИДИМКА

Бог —
наче невидимка.
У нього невидимі руки,
і я ніколи не бачу,

коли він торкається
моєї голови.
Голос у нього
подібний на тишу,
і я ніколи не чую,
коли він мене кличе.

Якось я була впала
й забила об камінь,
аж сльози набігли на очі.
Та раптом
Хтось Невидимий
мовив до мене:
— Не плач, дитя,
до весілля заживе!

Голос той
був подібний на тишу —
лагідний, ніжний —
і я не заплакала.
Відтоді мені не страшно
падати й забиватись,
бо знаю —
до весілля заживе!

ЗНОВ БУДЕМО ДУЖЕ РАЗОМ!

Мамо, не йди від мене,
не гнівайся, я прошу.
Сама я дуже боюся
і блискавки, і дощу.

Грому боюсь і собаки,
бо він ще укусить мене!
Мамо, я буду плакати,
якщо ти покинеш мене.

Вибач мені, матусю,
то Шкода сама прийшла —
побила і миску, й чашку,
ще й молочко розлила.

Мамо, тепер я слухняна.

Мені вже пробачив Бог...

Знов будемо дуже разом!

Знов будемо дуже удвох!